



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 658/2014-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. októbra 2014 predbežne prerokoval sťažnosť H. F., vo veci podanej sťažnosti proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2 Tos/70/2014 z 23. júla 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť H. F. o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. septembra 2014 doručená sťažnosť H. F. [(ďalej len „sťažovateľ“) bez označenia základných práv a slobôd, ktorých porušenie sťažovateľ namieta, pozn.]] smerujúca proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 Tos/70/2014 z 23. júla 2014, ktorým krajský súd ako súd sťažnostný podľa § 193 ods. 1 písm. c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) potvrdil uznesenie Okresného súdu Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 4 Nt/20/2013 zo 16. októbra 2013 o zamietnutí návrhu na povolenie obnovy konania podľa § 399 ods. 2 Trestného poriadku. Z obsahu podanej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ

vychádzajúc z nálezu ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 106/2011 z 28. novembra 2012, ktorý bol publikovaný v Zbierke zákonov Slovenskej republiky 21. decembra 2012 pod č. 428/2012, ako aj v tej súvislosti, že mu bol rozsudkom okresného súdu sp. zn. 1 T/156/2006 zo 4. decembra 2006 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 3 To/18/2007 z 27. marca 2007 uložený trest odňatia slobody v trvaní 11 rokov, a to s použitím asperačnej zásady podľa § 35 ods. 2 zákona č. 140/1967 Zb. Trestný zákon účinného do 31. decembra 2005, podal návrh na obnovu konania v jeho právoplatne skončenej trestnej veci, ktorým sa domáhal opätovného preskúmania výšky jemu právoplatne uloženého trestu odňatia slobody z dôvodu ústavným súdom vyslovenej protiústavnosti časti asperačnej zásady podľa § 41 ods. 2 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon účinného od 1. januára 2006.

2. Sťažovateľ sa v podanej sťažnosti domáha „... *zrušenia rozhodnutia OS a KS BA vo veci obnovy konania a vyjadrenia ÚS SR ku mojej veci a to aj uloženia trestu OS BA 5 rozsudkom sp. zn. 1T/156/06 podľa tzv. aspirácii, kde mi bolo v zmysle §-35 ods.2 tr. zák. platného do 31.12.2005 navýšená spodná a horná hranica tr. sadzby a teda v mojom prípade §-234 ods.2 sa tr. sadzba s 5r. až 12r. navýšila na 10r. až 15r. čo je podľa mňa vzhľadom na... nález ÚS-SR-PL.ÚS.106/2011 tiež nezákonné aj v rozpore z... nálezom*“.

3. Sťažnosť sťažovateľa nespĺňala náležitosti návrhu na začatie konania pred ústavným súdom podľa § 20 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) z dôvodu, že k sťažnosti nebolo pripojené splnomocnenie pre advokáta na jeho zastupovanie v konaní pred ústavným súdom, tak ako to ustanovuje § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

4. Ústavný súd preto listom z 25. septembra 2014 upozornil sťažovateľa na zákonom o ústavnom súde predpísané náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom a vyzval ho, aby v lehote 7 dní od doručenia výzvy sťažnosť v požadovanom rozsahu doplnil, a to predložením plnej moci na zastupovanie v konaní pred

ústavným súdom. Zároveň ho poučil o následkoch nevyhovenia výzve ústavného súdu vrátane možnosti odmietnutia sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

5. Sťažovateľ aj napriek poučeniu a výzve ústavného súdu (ktorú prevzal 29. septembra 2014, pozn.) nedoručil plnú moc na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom v ustanovenej lehote a ani neskôr (až do dňa jeho predbežného prerokovania), resp. na výzvu ústavného súdu vôbec nereagoval. Podľa názoru ústavného súdu v prípade sťažovateľa neboli zistené ani také prekážky, ktoré by mu bránili v ustanovenej lehote, resp. v dlhšej lehote (ak by o predĺženie lehoty požiadal, čo neurobil, pozn.) predložiť plnú moc na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom, a to o to viac, že sa sám domáhal bezodkladného postupu ústavného súdu v jeho právnej veci *„Žiadam ÚS SR, aby ma vyrozumel a vo veci konal pokiaľ možno bezodkladne...“*.

6. Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol o odmietnutí sťažnosti sťažovateľa pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, tak ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. októbra 2014